

Sygn. akt I CSK 2575/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa "I. [...]" spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w W. i B. P.

przeciwko A. N. oraz S. [...] z siedzibą w M.

o ochronę praw autorskich,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego A. N.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt I ACa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od A. N. na rzecz B. P. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwany A. N. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z 29 września 2021 r., zaskarżając ten wyrok w części, w jakiej Sąd II instancji zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z 11 czerwca 2019 r. i zasądził od pozwanego na rzecz B. P. kwotę 100 000 zł wraz z odsetkami, a także w zakresie oddalającym apelację pozwanego oraz co do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. Skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny dopuścił się naruszenia art. 442¹ § 1 i 2 k.c. oraz art. 116 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskich i prawach pokrewnych (Dz.U. Nr 24, poz. 83 ze zm.) oraz art. 1 § 1 k.k. przez ich niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie w sprawie 20-letniego terminu przedawnienia roszczenia powoda przy jednoczesnym nieustaleniu przesłanek odpowiedzialności pozwanego warunkujących przypisaniu mu sprawstwa zbrodni bądź występku.

W odpowiedzi na skargę powód B. P. wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jure, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Po pierwsze, nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się pozwany odwołując się we wniosku o przyjęcie skargi do sformułowanych w ramach podstawy kasacyjnej zarzutów. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało

wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Po drugie, zasadnicza część argumentacji skarżącego zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zmierza do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Apelacyjny oceny dowodów oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych. Zdaniem pozwanego, Sąd Apelacyjny nie dokonał analizy czynu zabronionego, pomimo złożonych w tym zakresie zarzutów. Jednak kwestia popełnienia przestępstwa, w tym także winy sprawcy, należy do sfery faktów, a nie ocen prawnych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 listopada 2019 r., III CSK 60/19). Zawarty zaś w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20).

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz stosownie do art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) obciążył pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego.

a.s.

